

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ У ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

САВЧУК Роман Михайлович - кандидат юридичних наук, доцент, директор Івано-Франківського навчально-наукового юридичного інституту Національного Університету «Одеська юридична академія»

**УДК 342.922; 341.01
DOI 10.32782/EP.2022.4.28**

У статті досліджуються теоретико-правові аспекти імплементації міжнародних стандартів у діяльність правоохоронних органів України. Наголошується, що Україна як незалежна держава бере участь у розробці міжнародно-правових стандартів прав людини та намагається їх запроваджувати в діяльність суб'єктів публічної влади. Обґрунтовується, що необхідність запровадження єдиних міжнародних стандартів у діяльність правоохоронних органів зумовлена не тільки зростанням рівня транснаціональної організованої злочинності, значними темпами міграції населення у світі, але й також суттєвими відмінностями в національних системах підготовки поліцейських кадрів та проблемою забезпечення прав людини в діяльності самих правоохоронних органів.

Зазначається, що абсолютна більшість міжнародних стандартів правоохоронної діяльності успішно імplementовані у національне законодавство України, яке передбачило чіткі та конкретні правові механізми їх реалізації. Прикладом є прийняття ряду законодавчих актів України (Про Національну поліцію, Про прокуратуру, Про Бюро економічної безпеки України, Про судострій і статус суддів, Про безоплатну правову допомогу», «Про Національне антикорупційне бюро України), що стосуються діяльності правоохоронних органів у відповідності до вказаних вище міжнародних стандартів. При цьому слід зазначити, міжнародні стандарти про які йдеться не є статичними та незмінними. Підходи до розуміння та застосування цих стандартів еволюціонують і розвиваються в тому числі, але не виключно

через діяльність міжнародних організацій, які затверджують такі стандарти.

Ключові слова: імплементація, міжнародні стандарти, правоохоронна діяльність, правоохоронні органи, міжнародні документи, міжнародні організації, міжнародні договори.

Постановка проблеми

Україна як незалежна держава бере участь у розробці міжнародно-правових стандартів прав людини та намагається їх запроваджувати в діяльність суб'єктів публічної влади. Дана політика відповідає положенням ст. 18 Конституції України, відповідно до якої зовнішньополітична діяльність нашої держави спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права. Крім цього, принцип відповідності міжнародним стандартам прав і свобод людини закріплений у ст.ст. 3, 5, 6, 8, 9 Основного Закону. А діяльність правоохоронних органів у сфері забезпечення реалізації міжнародних стандартів прав людини здійснюється у відповідності до ч. 2 ст. 3 Конституції України, яка зазначає, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави [1].

Стан дослідження

Українські та західноєвропейські науковці цілком слушно зауважують, що на

теперішній час нагальною є потреба наукового обґрунтування процесу запровадження у вітчизняну правову систему міжнародно-правових стандартів, насамперед щодо утвердження, забезпечення й захисту прав і свобод людини та громадянина, дослідження можливостей їх адаптації в Україні з урахуванням умов перехідного періоду нашої держави й суспільства, національних традицій і менталітету, позитивних здобутків українських правників [2, с. 63]. Тому постає нагальна потреба в погодженні засад діяльності системи правоохоронних органів України із світовими, зокрема міжнародними стандартами. У той же час міжнародні стандарти забезпечення прав і свобод людини мають бути фундаментальними принципами в діяльності працівників відповідних правоохоронних органів та відповідати вимогам демократичного, громадянського суспільства. Їх професійна діяльність щодо забезпечення прав і свобод людини відповідно до міжнародних стандартів є багатоаспектною, результати її залежать не лише від професіоналізму її працівників, а й від рівня довіри до них з боку громадян, налагодження співпраці з міжнародними правоохоронними організаціями та органами в цій сфері [3, с. 96]. Міжнародні стандарти діяльності правоохоронних органів також виражаються і у сучасних формах міжнародного співробітництва у правоохоронній сфері.

А тому **мета статті** полягає в тому, щоб дослідити теоретико-правові аспекти імплементації міжнародних стандартів у діяльність правоохоронних органів України.

Виклад основного матеріалу

Необхідність запровадження єдиних міжнародних стандартів у діяльність правоохоронних органів зумовлена не тільки зростанням рівня транснаціональної організованої злочинності, значними темпами міграції населення у світі, але й також суттєвими відмінностями в національних системах підготовки поліцейських кадрів та проблемою забезпечення прав людини в діяльності самих правоохоронних органів.

Підписання міжнародних угод також зумовлює у діяльності правоохоронних ор-

ганів неухильне дотримання стандартів у сфері захисту прав людини під час реалізації правоохоронних функцій, необхідність реагувати на появу нових видів злочинів і діяти відповідно до міжнародних стандартів прав людини. Тому є нагальна потреба погодити засади діяльності системи правоохоронних органів України зі світовими (зокрема, європейськими) стандартами [4, с. 31]. Міжнародна спільнота вимагає захищати права і свободи та сприяти їх відновленню у разі їх порушення.

В науковій та юридичній літературі прийнято вважати, що імплементація як механізм виконання міжнародних норм всередині країни за допомогою норм національного законодавства здійснюється державою шляхом погодження міжнародного та національного права всіма публічними владними діями, що знаходяться в її розпорядженні. Таке погодження відбувається на основі та у порядку до національного законодавства. Процес імплементації міжнародних стандартів прав людини повноцінно розпочався в Україні як незалежній державі фактично з моменту набуття нею міжнародної правосуб'єктності [5, с.29].

Говорячи про імплементацію міжнародних стандартів правоохоронної діяльності в діяльність правоохоронних органів України, слід зазначити, що Статут ООН став першим в історії міжнародних відносин багатостороннім міжнародним договором, що заклав основи для активного розвитку співробітництва держав, в тому числі, у галузі прав людини та правоохоронної діяльності. Крім того, цей договір поклав на держави юридичне зобов'язання дотримуватися основних прав і свобод людини без дискримінації за будь-яких підстав. Зокрема, п. «в» ст. 55 Статуту зобов'язує держави розвивати міжнародне співробітництво в цілях сприяння «загальній повазі і дотриманню прав людини і основних свобод для всіх, незалежно від раси, статі, мови і релігії» [6]. Таким чином, цей основоположний міжнародний договір закріпив принцип поваги і дотримання прав людини в сучасному світовому співтоваристві.

В інституційному аспекті має значення також резолюція Генеральної асамблеї

ООН № 48/134, якою затверджено Принципи стосовно статусу національних інститутів сприяння та захисту прав людини (Паризькі принципи), які передбачають, що ефективна імплементація міжнародних стандартів прав людини є можливою винятково за наявності заходів та інституцій на національному рівні. Такі інституції мають не тільки підтримувати та захищати права людини, але й розвивати публічну свідомість щодо таких прав та свобод [7, с. 125].

Відповідно міжнародні документи, правові норми яких покладені в основу діяльності правоохоронних органів України, і виступають міжнародними стандартами правоохоронної діяльності. До них відносяться наступні міжнародні документи, які закріплені у Збірниках стандартів і норм ООН в галузі попередження злочинності та кримінального правосуддя та стосуються забезпечення основних прав і свобод людини: Конвенція про захист прав і основоположних свобод 1950 року, Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, затверджений резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 17 грудня 1979 року № 34/169, Декларація про поліцію, прийнята Радою Європи у 1979 році, Звід принципів захисту всіх осіб, які піддаються затриманню чи ув'язненню будь-яким чином, прийнятий Резолюцією 43/173 Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1988 року, Міжнародний кодекс поведінки державних посадових осіб, затверджений Резолюцією 51/59 Генеральної Асамблеї ООН від 12 грудня 1996 року, Європейський кодекс поліцейської етики, прийнятий Комітетом Міністрів держав – учасниць Ради Європи 19 вересня 2001 року, Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання 1984 року, Основні принципи застосування сили та вогнепальної зброї посадовими особами з підтримання правопорядку 1990 року.

Звичайно, це не повний перелік ратифікованих та імплементованих Україною міжнародних документів та актів у діяльність національних правоохоронних органів. Адже загальновідомо, що кількість міжнародно-правових актів, які стосуються

прав людини і громадянина, на сьогоднішній день досить велика. Захист прав людини є одним з головних завдань міжнародної спільноти. Тому в цій галузі існує близько 300 декларацій, конвенцій, хартій, у різний час створених і визначених світовим співтовариством [8, с. 63].

Доречною та слушною в цьому випадку є думка Ю.І. Вітик з приводу того, що наведені міжнародно-правові акти, по-перше, є множиною пов'язаних між собою як універсальних, так і регіональних, зокрема європейських стандартів, що обумовлюють стандартизовану правоохоронну діяльність, у тому числі в питанні забезпечення дотримання конституційних прав і свобод людини також і в Україні. По-друге, є встановленням певних імперативних меж правоохоронної діяльності як заборони свавілля у такій діяльності, що надає стабільність та визначеність регульованих правом суспільним відносинам [9, с. 39-45].

А говорячи про регіональні стандарти прав людини, ми в першу чергу маємо на увазі саме європейські стандарти, – це стандарти прав людини, визначені документами РЄ, ЄС, ОБСЄ та інших регіональних європейських міжнародних організацій, обов'язковість яких визнана державами-членами цих організацій через ратифікацію, затвердження, укладання відповідних документів або через фактичне визнання відповідних стандартів та їх застосування, сформовані відповідно до міжнародних стандартів прав людини і які є основою для вироблення національних стандартів держав-учасниць відповідних організацій [10].

Що стосується практичної реалізації міжнародних стандартів, то найчастіше в нормативних правових актах міжнародні договори включаються в правову основу діяльності певних правоохоронних органів. Так, відповідно до ст. 3 Закону України «Про Національну поліцію», правовою основою діяльності поліції є міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України [11]. Діяльність національної поліції України має спиратися на міжнародно-правові та європейські стандарти поліцейської роботи, здобутки світового поліцейського співтова-

риства. В основу діяльності Національної поліції покладено правові норми, що містяться у Кодексі поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку 1979 р., Декларації про поліцію 1979 р., Європейському кодексі поліцейської етики 2001 р., Кодексі поведінки посадових осіб із підтримання правопорядку, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання 1984 р., Основоволожних принципах застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку 1990 р.

При аналізі Декларації про поліцію та Європейського кодексу поліцейської етики спостерігається прямий взаємозв'язок у концепції дотримання прав і свобод людини у правоохоронній діяльності. Так, у Декларації про поліцію акцентовано на тому, що для повного забезпечення прав людини та її основних свобод, гарантованих Конвенцією, основною умовою є наявність мирного суспільства, що користується перевагами порядку та громадської безпеки. А всезагальне прийняття правил професійної етики поліції із врахуванням прав і свобод людини сприятиме вдосконаленню європейської системи захисту прав і основних свобод людини [12]. Важливим є положення, зазначене в Європейському кодексі поліцейської етики, де вказується, що поліція має дотримуватися суб'єктивного права, включаючи права та свободи людини, і не здійснювати довільних чи протиправних дій. Це є основоположним для правової держави і для предмета діяльності поліції в умовах демократії [13].

В той же час, суттєвим для нашого дослідження є також те, що стандарти ООН щодо правоохоронних органів, кримінальних процедур та прав людини стали основою для «Міжнародної Амністії» розробки у 1998 році (Pol. 30/04/98, Лондон) спільно з поліцейськими та експертами з різних держав «Десять правозахисних стандартів правильної поведінки для правоохоронних органів» [14, с. 195-196]. На наше переконання, саме розроблені «Міжнародною Амністією» – «Десять правозахисних стандартів правильної поведінки для правоохоронних органів»

є уніфікованими міжнародними основними стандартами діяльності правоохоронних органів, зокрема, у галузі забезпечення дотримання конституційних прав і свобод людини [Вітик Ю. І. Міжнародно-правові стандарти поліцейської діяльності у сфері забезпечення дотримання прав і свобод людини. Knowledge, Education, Law, Management. 2020. № 7 (35), vol. 3. С. 39-45., с. 39-45; Владовська К., Морщук Т. Дотримання міжнародних стандартів прав людини працівниками Національної поліції України. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. Юридичні науки*. 2019 Випуск 4. URL: <https://periodica.nadpsu.edu.ua/index.php/legal/article/view/300/301>.].

Здійснюючи змістову та смислову інтерпретацію «Десяти правозахисних стандартів правильної поведінки для правоохоронних органів», науковці, зокрема Ю. І. Римаренко, Я. Ю. Кондратьєв, Ю.І. Вітик, К. Владовська та інші зазначають, що перший стандарт розкривається так: кожна людина має право на рівний захист закону, без дискримінації за будь-якими ознаками, особливо від насильства та загроз. Особливу увагу необхідно зосередити на вразливих верствах населення – дітях, людях похилого віку, жінках, біженцях, переселенцях та представниках меншин.

Другий стандарт спрямовує на прояв співчуття та поваги до всіх жертв злочинств, на охорону їхньої безпеки та приватного життя.

Третій постулат – не застосування сили, за винятком тих випадків, коли це суворо необхідно й у мінімально необхідному обсязі.

Четвертий стандарт звертає увагу на уникнення застосування сили проти незаконних, проте мирних, зібрань. Розганяючи зібрання із застосуванням насильства, силу слід застосовувати в мінімальному обсязі.

Найбільш смертоносну силу (п'ятий стандарт) необхідно застосовувати лише там, де це абсолютно неминуче, щоб врятувати своє життя або життя інших людей.

Шостий стандарт стосується арешту, який має здійснюватися на достатніх підставах та відповідно до законних процедур арешту.

І в цьому разі важливо прослідкувати, щоб усі затримані незабаром після арешту отримали можливість зв'язатися із родичами та юристом, а також отримати необхідну медичну допомогу (сьомий стандарт).

Восьмий стандарт розкривається в контексті гуманного поводження з усіма затриманими. За жодних обставин не слід здійснювати, заохочувати та потурати тортурам чи іншій жорсткості. Не підлягають виконанню накази щодо здійснення цих актів.

Стандарти передбачають не приховувати здійснення позасудових страт чи «зникнень». Накази щодо здійснення таких дій виконанню не підлягають (дев'ятий стандарт).

І нарешті, стандарт десятий, який наголошує на такому: про всі порушення цих основних стандартів необхідно повідомляти керівництво та прокуратуру. Слід робити все для того, щоб забезпечити розслідування таких порушень [9, с. 39-45; 14, с. 197-198; 15].

Окремо Кабінетом Міністрів РЄ розроблені рекомендації щодо здійснення адміністративної діяльності будь якими адміністративними органами, які встановлюють мінімальні стандарти дотримання прав, свобод та інтересів осіб. Так, Рекомендацією № R(80)2 1980 р. щодо здійснення дискреційних повноважень адміністративними органами передбачені стандарти захисту прав, свобод та інтересів фізичних і юридичних осіб від свавілля або будь-якого іншого неналежного використання дискреційних повноважень. Резолюцією № (77)31 закріплені принципи процедури щодо прийняття адміністративних актів в ході здійснення дискреційних повноважень. Доповненням до цих рекомендацій стала Рекомендація № R(91)1 стосовно адміністративних санкцій, яка застосовується до адміністративних актів, що передбачають накладення стягнень на осіб у зв'язку з їхньою неправомірною поведінкою у вигляді чи то штрафу, чи то будь-якого іншого карального заходу грошового або не грошового характеру [16, с. 460-470].

В Основоположних принципах застосування сили і вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку ООН від 1990 р. визначено, що уряди та органи правопоряд-

ку повинні прийняти і впровадити норми і правила про застосування сили та вогнепальної зброї проти осіб. Під час розробки таких норм і правил Уряд і органи правопорядку повинні постійно тримати в полі зору питання етики, пов'язані із застосуванням сили та вогнепальної зброї. Звертається особлива увага на те, що всі службовці органів правопорядку відбиралися за допомогою належних процедур відбору, володіли належними моральними, психологічними та фізичними якостями для ефективного виконання своїх функцій і проходили постійну і ретельну професійну підготовку [4, с.32].

Слід зазначити, що абсолютна більшість міжнародних стандартів правоохоронної діяльності успішно імplementовані у національне законодавство України, яке передбачило чіткі та конкретні правові механізми їх реалізації. Прикладом є прийняття ряду законодавчих актів України (Про Національну поліцію, Про прокуратуру, Про Бюро економічної безпеки України, Про судову систему і статус суддів, Про безоплатну правову допомогу», «Про Національне антикорупційне бюро України, тощо), що стосуються діяльності правоохоронних органів у відповідності до вказаних вище міжнародних стандартів. При цьому слід зазначити, міжнародні стандарти про які йдеться не є статичними та незмінними. Підходи до розуміння та застосування цих стандартів еволюціонують і розвиваються в тому числі, але не виключно через діяльність міжнародних органів, які затверджують такі стандарти.

З огляду на визнані багатьма провідними країнами стандарти правоохоронна діяльність повинна ґрунтуватись на засадах верховенства закону, деполітизації, демілітаризації, децентралізації, підзвітності та прозорості в роботі, тісної співпраці з населенням і місцевими громадами (принцип «community policing») [17, с.5]. Тому головною ідеєю є те, що діяльність правоохоронних органів має бути максимально прозорою та зрозумілою для населення, а самі органи повинні бути помічником для громадян. Без довіри населення правоохоронні органи не зможуть ефективно функціонувати та виконувати покладені на них завдання.

Однак, існують проблеми із запровадженням у національне законодавство міжнародних стандартів відбору та підготовки кадрів для правоохоронних органів, до яких відносяться: формування висококваліфікованого персоналу, здатного успішно виконувати покладені на правоохоронні органи боротьби із злочинністю, забезпечення правопорядку та захистом прав людини, а також володіти відповідним авторитетом у громадянському суспільстві. Міжнародні стандарти відбору кадрів для правоохоронних органів спрямовані на забезпечення широкого представництва всіх верств населення на підставі застосування недискримінаційних критеріїв прийому на службу, а саме: освітній рівень, фізична підготовленість, особисті, моральні якості (ставлення до прав людини, толерантність, чесність, гідність тощо), психофізіологічні властивості (емоційна врівноваженість, стресостійкість, організаційні здібності, вміння приймати рішення та діяти у складній ситуації тощо) [12].

Враховуючи важливість запровадження міжнародних стандартів професійної підготовки поліцейських кадрів, необхідно зазначити, що цей процес потребує ґрунтовного всебічного аналізу і вироблення конкретних заходів, обрання засобів та методів їх реалізації з урахуванням національного менталітету, вітчизняного передового досвіду і педагогічних традицій, визначення актуальності його впровадження в конкретній ситуації, відповідності його стратегії розвитку правоохоронних органів [18, с.248].

Резюмуючи викладене, можемо дійти висновку про те, що національний механізм захисту прав і свобод людини розвивається у правильному напрямі, однак у ряді аспектів він все ще не відповідає тим вимогам, що містяться у міжнародних нормативно-правових документах, які Україна зобов'язалася виконати, приєднавшись до відповідних міжнародних договорів. Наявність певних проблем як на загальнодержавному рівні загалом, так і у роботі державних інституцій загалом та правоохоронних органів зокрема, не дозволяє поки що повною мірою втілити у правоохоронну діяльність досліджувані міжнародні норми і стандарти. Вод-

ночас ці проблеми не є невіршуваними чи особливо складними і можуть бути усунені за умови ретельного та змістового підходу з боку влади до їх розв'язання.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
2. Приватне життя і поліція. Концептуальні підходи. Теорія та практика / автор. кол. ; відп. ред. Ю.І. Римаренко. Київ : КНТ, 2006. 740 с.
3. Солоненко О. М. Сучасні міжнародні стандарти забезпечення прав і свобод людини в діяльності органів внутрішніх справ. *Наук. вісн. Нац. акад. внутр. справ*. 2011. № 6. С. 95-103.
4. Біліченко В.В. Міжнародні стандарти щодо захисту ключових прав та свобод людини в діяльності правоохоронних органів України. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2020. Том 27. С.30-35.
5. Імплементация міжнародних стандартів у сфері запобігання неналежному поведженню в діяльності органів кримінальної юстиції України: Рамкова програма співробітництва для Вірменії, Азербайджану, Грузії, Республіки Молдова, України й Білорусії. Авторський колектив: М. Гнатовський, Ю. Белоусов, С. Швець, В. Венгер, О. Бондаренко. Під заг. ред. Ю. Л. Белоусова. Друк: ПП «Видавництво «ФЕНІКС». Рада Європи. 2016. 194 с.
6. Статут ООН від 1945 р. URL: https://unic.un.org/aroundworld/unics/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter_Ukrainian.pdf.
7. Деркач А. Міжнародно-правові стандарти захисту прав людини та їх відображення в Конституції України. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 8. С. 124-127.
8. Мутусханов А.А. Європейські стандарти прав людини у правовій системі України. *Трипільська цивілізація*. 2012. № 8. С. 63-67.
9. Вітик Ю. І. Міжнародно-правові стандарти поліцейської діяльності у сфері

забезпечення дотримання прав і свобод людини. *Knowledge, Education, Law, Management*. 2020. № 7 (35), vol. 3. С. 39-45.

10. Владовська К., Тисовська В. Міжнародні та європейські стандарти захисту прав людини: до проблеми визначення поняття та класифікації. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. Юридичні науки*. 2019 Випуск 4. URL: <https://periodica.nadpsu.edu.ua/index.php/legal/article/view/302/303>.

11. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.

12. Декларація про поліцію: міжнар. док. від 8 трав. 1979 р. № 690 (1979). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_803#Text.

13. Рекомендації Комітету Міністрів державам – учасницям Ради Європи «Про Європейський кодекс поліцейської етики»: ухвалені Комітетом Міністрів 19.09.2001 р. на 765-му засіданні заступників Міністрів. URL: <http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/rec1.pdf>.

14. Політичний вимір діяльності Міністерства внутрішніх справ (відповідь на виклик XXI століття) / заг. ред. Ю. І. Римаренка, Я. Ю. Кондратьєва. Київ: Нац. акад. внутр. справ України, 2003. 292 с.

15. Владовська К., Морщук Т. Дотримання міжнародних стандартів прав людини працівниками Національної поліції України. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. Юридичні науки*. 2019 Випуск 4. URL: <https://periodica.nadpsu.edu.ua/index.php/legal/article/view/300/301>.

16. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / упоряд.: В. П. Тимошук. Київ, Факт, 2003. 496 с.

17. Зозуля І.В. Теорія і практика реформування системи МВС України : монографія. Харків: Харків юрид., 2008. 480 с.

18. Кобзар О. Ф. Адміністративно-правове регулювання поліцейської діяльності в Україні: дис. ... на здобуття наук. ступеня доктора юридичних наук: 12.00.07. Дніпропетровськ, 2016. 418 с.

SUMMARY

The article examines the theoretical and legal aspects of the implementation of international standards in the activities of law enforcement agencies of Ukraine. It is emphasized that Ukraine, as an independent state, participates in the development of international legal standards of human rights and tries to implement them in the activities of public authorities. It is substantiated that the need to introduce uniform international standards in the activities of law enforcement agencies is caused not only by the increase in the level of transnational organized crime, significant rates of population migration in the world, but also by significant differences in national systems of training police personnel and the problem of ensuring human rights in the activities of law enforcement agencies themselves.

It is noted that the absolute majority of international standards of law enforcement activity have been successfully implemented in the national legislation of Ukraine, which provided clear and specific legal mechanisms for their implementation. An example is the adoption of a number of legislative acts of Ukraine (On the National Police, On the Prosecutor's Office, On the Bureau of Economic Security of Ukraine, On the Judiciary and the Status of Judges, On Free Legal Aid, "On the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine"), relating to the activities of law enforcement agencies in accordance with the specified above international standards. At the same time, it should be noted that the international standards in question are not static and unchanging. Approaches to the understanding and application of these standards evolve and develop, including, but not exclusively, through the activities of international organizations that approve such standards.

Key words: implementation, international standards, law enforcement activities, law enforcement agencies, international documents, international organizations, international agreements.